

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **UNIMEX-INVEST s.r.o.**
sídlem Svojsíkova 2/1596, 708 00 Ostrava-Poruba

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023 č. j. 9346/23/5100-41456-711929, ve věci zastavení řízení

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023 č. j. 9346/23/5100-41456-711929, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 14. 10. 2022 č. j. 3995636/22/3202-80543-806172, jímž bylo zastaveno řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce příkazáním pohledávky z účtu podle ust. § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“).

2. V podané žalobě vymezil žalobce tyto žalobní body:

- 1) Napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť je založeno na nesprávných právních závěrech, žalovaný nedostatečně přihlédl ke skutkovým tvrzením žalobce a vyvodil z nich neúplné a nesprávné skutkové a právní závěry, resp. se nezabýval odvolacími námitkami žalobce v celém rozsahu. Žalobce připouští, že daňová exekuce byla zastavena na základě skutečností, které ve svém rozhodnutí uvedl žalovaný a není tedy proti žalobci vedena, avšak původní podání žalobce obsahuje řadu skutkových a právních závěrů, kterými se žalovaný, ani správní orgán I. stupně nezabývali nebo zabývali velice okrajově a nevyvodili žádné skutkové a právní závěry. Z obsahu podání žalobce vyplývají skutečnosti, které svědčí o tom, že daňová exekuce byla vedena od počátku nezákonně na základě rozhodnutí, která neměla být nikdy vydána a došlo-li k jejich vydání, pak jde o rozhodnutí nicotná. Cílem žalobcových podání je dosáhnout v rámci zahájeného řízení takového rozhodnutí, z něhož vyplyne závěr o nicotnosti podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci a závěr o nezákonnosti, a tedy i nedůvodnosti vedené daňové exekuce. Závěr žalovaného, že je-li daňová exekuce zastavena, nelze se domáhat v rámci řízení jiného či dalšího rozhodnutí, je nesprávný.
- 2) Přestože nicotnost rozhodnutí byla odvolacím řízením označena jako námitka, kterou se má správní orgán I. stupně zabývat v samostatném řízení, nelze podle žalobce nicotnost ponechat stranou a nezabývat se jí ve vztahu k podkladovým rozhodnutím, podle nichž byla vedena daňová exekuce. Žalobce dále obšírně rozvedl skutečnosti, z nichž dovozuje nicotnost podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci (blíže str. 5–8 žaloby).
- 3) Žalobce poukázal na skutečnost, že je proti němu vedeno insolvenční řízení u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 31 INS 4184/2021, v němž přihlásil také správce daně pohledávky, které vzešly z podkladových rozhodnutí. Stejně tak se do insolvenčního řízení s pohledávkami přihlásil Okresní soud v Ostravě. Žalobce poukázal také na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 27 Cdo 791/2019-435, z jehož závěrů obsáhle citoval. Na základě uvedeného žalobce zdůraznil, že pokud vedl správce daně s žalobcem daňové řízení v období r. 2008, konkrétně v období po 25. 4. 2008, což je datum, k němuž byl jednatel žalobce Petr Nevlud vymazán z obchodního rejstříku, a dále v období r. 2009 a 2010, v jehož rámci vydal rozhodnutí: dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za r. 2006 ze dne 22. 4. 2009, rozhodnutí ze dne 31. 5. 2010 a platební výměr na daňové penále ze dne 16. 6. 2010, bylo takové daňové řízení stíženo závažnou vadou, která spočívala v absenci procesní způsobilosti žalobce, jenž neměl žádnou osobu, jež by byla oprávněna za něj jednat, což způsobuje nicotnost všech uvedených rozhodnutí správce daně.

- 4) Žalovaný měl na základě všech uvedených skutečností posoudit věc tak, že měl tyto skutečnosti vyhodnotit jako předběžnou právní otázku, čímž by učinil závěr o nezákonnosti daňové exekuce a o nezákonnosti podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci, na základě čehož měl dospět k závěru o zrušení všech rozhodnutí, tj. podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci a rovněž exekučních příkazů, a to přesto, že daňová exekuce byla již dříve zastavena. Žalovaný měl reagovat na zjištění, že podkladová rozhodnutí byla nezákonná a měl učinit takové rozhodnutí, v němž by se nezákonnost podkladových rozhodnutí projevila. Podle žalobce taková rozhodnutí mohla být žalovaným i správním orgánem I. stupně přijata i přesto, že jejich vydání nebylo žalobcem přímo navrženo, avšak z obsahu jeho podání bylo patrné, že o ně usiluje.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při posouzení věci vycházel z právních předpisů odkazovaných v bodech 12–15 napadeného rozhodnutí. Předmětem přezkumu je zastavení řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce z procesních důvodů podle ust. § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu a žalovaný proto přezkoumával toliko správnost a zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o návrhu. Zákonnost jiných postupů či rozhodnutí mu přezkoumávat nepříslušelo. Meritornímu posouzení návrhu na zastavení daňové exekuce podaného žalobcem bránila skutečnost, že předmětná exekuce již byla v souladu se zákonem finalizována a nebyla dále vedena. Žalobce se v žalobě s tímto závěrem sice ztotožňuje, avšak vznáší argumenty proti zákonnosti exekučních titulů a exekučních příkazů, takže jeho argumentace nesměřuje proti žalobou napadenému rozhodnutí a nijak nebrojí proti právním názorům, na nichž je napadené rozhodnutí založeno.
4. K tvrzené nicotnosti některých rozhodnutí správce daně žalovaný uvedl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně o zastavení řízení bylo rozhodnuto výlučně jen o té části podání žalobce, ve které požadoval zastavení daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu. Proto správce daně posuzoval pouze otázku, zda je návrh na zastavení daňové exekuce důvodný a v situaci, kdy daňová exekuce již na základě předmětného exekučního příkazu nebyla vedena, nezbylo správci daně než řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce zastavit. Žalovaný zdůraznil, že pokud v průběhu již započatého daňového řízení nastane nebo je zjištěna některá ze skutečností uvedených v ust. § 106 odst. 1 daňového řádu, správce daně je povinen *ex officio* řízení zastavit. V posuzované věci byla právě taková skutečnost správcem daně zjištěna, jelikož žalobce navrhl zastavení exekučního řízení, které již bylo ze zákona „zastaveno“, přesněji řečeno exekuce jejím provedením zanikla, takže byl dán důvod pro zastavení řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Proto správce daně nemohl přistoupit k meritornímu projednání návrhu. Žalovanému jako odvolacímu orgánu pak příslušelo toliko přezkoumat, zda uvedený důvod pro zastavení řízení byl skutečně naplněn. Na posouzení věci by ani potenciálně nemohla nic změnit případná nicotnost exekučního titulu či exekučního příkazu, jelikož i kdyby bývala byla daňová exekuce z jakéhokoliv důvodu vedena neoprávněně, byla již ukončena a návrh na její zastavení nemohl být meritorně projednán. Na základě uvedeného nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že případnou nicotnost podkladových rozhodnutí nelze v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce ponechat stranou. Názor žalobce, že žalovaný měl věc posoudit jinak a učinit závěr o nezákonnosti daňové exekuce a o nezákonnosti podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci, je proto nutno odmítnout. Zákonnost

exekučního příkazu na příkázání pohledávky z účtu již byla posouzena Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 30. 6. 2022 sp. zn. 7 Afs 394/2020, v němž se soud zabýval i účinností doručení žalobcem uvedených exekučních titulů a dospěl k závěru, že tyto byly žalobci účinně doručeny a neshledal ani jejich nicotnost. Dále žalovaný poukázal na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které při nařízení exekuce již nelze přezkoumávat zákonnost či správnost exekučního titulu, případně zákonnost řízení, které vydání exekučního titulu předcházelo (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015 sp. zn. 3 As 138/2014). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 15. 6. 2023 uvedl, že trvá na své dosavadní argumentaci a poukázal na rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2019 č. j. 8 Afs 250/2018-54, který se zabývá tzv. „jinými“ důvody pro zastavení exekuce, z nějž obsáhle citoval.
6. Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce doručeném krajskému soudu dne 20. 7. 2023 uvedl, že citovaná část rozsudku NSS sp. zn. 8 Afs 250/2018 se meritorně týkala rozhodnutí, kterými návrhu na zastavení daňové exekuce nebylo vyhověno. Návrhy na zastavení daňové exekuce tedy byly v odkazované věci meritorně projednány, z čehož plyne zásadní odlišnost pro nyní posuzovanou věc. Není proto zřejmé, jaké dopady by právní názory obsažené v odkazovaném rozsudku měly mít na věc nyní souzenou.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 10. 8. 2023 uvedl, že trvá na své dosavadní argumentaci. Žalobce se domáhá ochrany svých práv, k čemuž se žalovaný dlouhodobě staví vyhýbavě a formalisticky a nepřipouští jakékoliv pochybení, k němuž skutečně v řízení došlo a které uznal také soud, jenž vůči žalobci v jiném řízení vedl výkon rozhodnutí pro vymožení sankcí, které byly uloženy nezákonným způsobem a kdy ryze procesní vady rozhodnutí, jež se stalo podkladem pro výkon rozhodnutí, vedly k zastavení řízení o výkonu rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že věc lze znovu posoudit a projednat, neboť vyšlo najevo, že daňová exekuce byla od samého počátku vedena nezákonně na základě nezpůsobilého exekučního titulu. Nelze proto uzavřít, že pokud byla exekuce skončena, není možné důvody jejího zastavení projednat a přezkoumat. Jde o závěr paušální a tudíž nesprávný.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění-dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
9. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání na den 13. 11. 2024 v 9:00 hodin. Předvolání k tomuto jednání bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho datové schránky dne 14. 10. 2024 v 9:34 hodin. Žalobce podáním doručeným krajskému soudu dne 12. 11. 2024 ve 14:59:38 hod požádal o odročení jednání. Jako důvod označil kolizi s jednáním ve věci sp. zn. 17 C 41/2024 vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 nařízeným na den 13. 11. 2024 ve 14:00 hodin. Přílohou žádosti o odročení bylo předvolání Obvodního soudu pro Prahu 2 k ústnímu jednání datované dnem 23. 9. 2024.
10. Krajský soud při posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o odročení vyšel z komentářové literatury k § 50 s. ř. s. (*Zdeněk KHÜN a kol., Soudní řád správní. Komentář., Wolters Kluwer, Praha, 2019*), podle které žádost o odročení musí být řádná a včasná, je v ní třeba uvést

konkrétní důvod, který účastníkovi brání v účasti u jednání a důvod žádosti musí být doložen
o skutečnosti, pro kterou je žádáno odročení jednání. potvrzením

11. Krajský soud konstatuje, že žalobce v žádosti řádný důvod pro odročení jednání uvedl a také ho řádně doložil. Neučinil tak ale bez zbytečného odkladu.
12. Dle komentářové literatury *žádost je třeba učinit bezprostředně poté, co se účastník řízení či jeho zástupce dozvěděli, že se nebudou moct jednání zúčastnit. K tomu, aby soud vyhodnotil žádost jako včasnou, nepostačuje, že se dostala k předsedovi senátu před zahájením jednání. Je třeba zohlednit veškeré okolnosti, především, zda byla žádost o odročení podána skutečně bezprostředně poté, co bylo zřejmé, že se účastník či zástupce nebude moct jednání zúčastnit. Nelze odhlížet od toho, že příprava na jednání může být v mnoha případech značně časově náročná, a to jak pro soud, tak pro další účastníky řízení. V takovýchto případech pak nelze považovat za včasnou žádost, která je soudu doručena den před jednáním a která je odůvodněna např. služební cestou, dovolenou či kolizí jednání, jestliže o tomto důvodu musel žadatel vědět mnohem dříve. V takovém případě lze po liknavém účastníkovi či jeho zástupci legitimně žádat, aby upřednostnil účast při tomto jednání, neboť jinak by vyšla vniveč časově náročná příprava soudu a jiných účastníků řízení na jednání. V případě, že žádost účastníka řízení či jeho zástupce není řádná či včasná, soud jí nevyhoví.*
13. V nyní posuzované věci se žádost žalobce o odročení dostala do dispozice rozhodujícího senátu bezprostředně před zahájením jednání. Z předvolání Obvodního soudu pro Prahu 2 přitom plyne, že je datováno dnem 23. 9. 2024, z čehož lze zcela důvodně předpokládat, že ke dni doručení předvolání v nynější věci žalobci, tj. dne 14. 10. 2024, mu již muselo být známo, že si obě jednání časově kolidují. Přesto zaslal zdejšímu soudu žádost o odročení až bezprostředně před samotným jednáním. Krajský soud proto vyhodnotil, že žádost není včasná a rozhodl, že jí nevyhoví a ústní jednání proběhne bez účasti žalobce.
14. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 11. 10. 2022 u správce daně návrh na zastavení daňové exekuce vedené na základě dvou exekučních příkazů ze 3. 7. 2017, a to exekučního příkazu č. j. 2594126/17/3203-00540-805180, kterým bylo rozhodnuto o nařízení daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobce k vymožení daňových nedoplatků a dále exekučního příkazu č. j. 2594395/17/3203-00540-805180, kterým bylo rozhodnuto o nařízení daňové exekuce vůči žalobci k vymožení totožných daňových nedoplatků prodejem nemovitých věcí. Tímtéž podáním učinil žalobce také návrh na vyslovení nicotnosti obou označených exekučních příkazů, a dále platebního výměru ze dne 22. 4. 2009 na DPPO za r. 2006, rozhodnutí ze dne 31. 5. 2010 a platebního výměru ze dne 16. 6. 2010 na daňové penále na DPPO za r. 2006. Správce daně rozhodnutím ze dne 14. 10. 2022 č. j. 3995636/22/3202-80543-806172 rozhodl o části návrhu žalobce týkající se daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na příkázání pohledávky z účtu, a to tak, že řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce se zastavuje podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. V odůvodnění rozhodnutí správce daně uvedl, že v souvislosti s touto exekucí správce daně přijal dvě platby, a to dne 17. 7. 2017 a dne 15. 1. 2018, jimiž došlo k částečné úhradě vymáhaných daňových nedoplatků. Dále správce daně s odkazem na ust. § 177 odst. 1 daňového řádu a ust. § 307 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) zdůraznil, že daňová exekuce byla provedena těmito dvěma výplatami v souladu s právní úpravou, kdy první výplata byla provedena po doručení vyrozumění dle § 305 o. s. ř. a druhá výplata byla

provedena po uplynutí lhůty 6 měsíců ode dne doručení vyrozumění. Dále poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které provedení výkonu rozhodnutí (či exekuce) brání věcnému rozhodnutí o návrhu na jeho zastavení (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2706/2007, sp. zn. 20 Cdo 3516/2006, sp. zn. 20 Cdo 2422/2020). Z uvedeného správce daně dovodil, že k provedení daňové exekuce došlo, takže nelze v řízení o návrhu na její zastavení pokračovat, a proto řízení zastavil v souladu s ustanovením § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí správce daně podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

15. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů ve svém rozhodování nepřihlédly ke skutkovým a právním tvrzením žalobce učiněným v návrhu. Podle žalobce závěr, že se nelze domáhat zastavení exekuce, je nesprávný. Současně žalobce nerozporoval závěr žalovaného, že předmětná exekuce proti němu již vedena není.
16. Krajský soud toto žalobní tvrzení považuje za vnitřně rozporné, neboť žalobce na jedné straně připouští, že daňová exekuce byla zastavena na základě skutečností uvedených žalovaným, resp. správcem daně a není již proti žalobci vedena, na straně druhé však trvá na vypořádání skutkových a právních tvrzení obsažených v návrhu na její zastavení. Svůj názor o nesprávnosti závěrů správních orgánů obou stupňů, že se nelze v dané věci domáhat zastavení daňové exekuce, která již není vedena, žalobce žádnou právní konstrukcí nepodpořil.
17. Krajský soud má za to, že správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích zcela srozumitelně vyjádřily podstatu věci a zaujaly správný právní názor k řešení procesní otázky. Již správce daně v prvostupňovém rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně popsal skutkový stav a předložil racionální a právně správnou úvahu, na jejímž základě dospěl k nutnosti zamítnout návrh žalobce na zastavení daňové exekuce v souladu s ust. § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí jeho závěry plně aproboval.
18. Krajský soud se se závěry správních orgánů obou stupňů ztotožnil, považuje je za zákonné, vycházející z právní úpravy a podpořené judikaturou Nejvyššího soudu, takže nemá, co by více k tomuto žalobnímu tvrzení vypořádal, neboť žalobce svůj názor o nesprávnosti závěrů správních orgánů obou stupňů nepodpořil žádnou argumentací. Soud doplňuje, že cíle žalobce, jímž je dle žaloby dosáhnout u daňových orgánů vyslovení nicotnosti podkladových rozhodnutí představujících exekuční tituly a vyslovení závěru o nezákonnosti daňové exekuce, nelze dosáhnout v procesním vakuu, když daňová exekuce v posuzované věci byla ukončena její finalizací v r. 2018. Neexistuje tedy žádný procesní rámec pro vypořádání žalobcových skutkových a právních tvrzení.
19. V druhém žalobním bodě žalobce brojil proti tomu, že správní orgány obou stupňů ponechaly stranou otázku nicotnosti a obsáhle rozvedl důvody, v nichž nicotnost podkladových rozhodnutí daňové exekuce spatřuje.
20. Krajský soud konstatuje, že žalobce v tomto žalobním bodě překročil předmět řízení nyní souzené věci. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí správce daně, je jednoznačně seznatelné, že předmětem rozhodnutí byl návrh na zastavení daňové exekuce ve věci pohledávky z účtu. Je pravdou, že žalobce tento návrh podal spolu s návrhem na vyslovení nicotnosti několika správních rozhodnutí, ale o návrhu na vyslovení nicotnosti v napadeném rozhodnutí, ani v jemu předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí rozhodováno nebylo.

Jakékoliv námitky směřující k otázce nicotnosti označených rozhodnutí proto krajský soud považuje za nepřijatelné, neboť se netýkají předmětu soudního přezkumu.

21. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl skutečnosti vztahující se k původnímu daňovému řízení, z něhož vzešla podkladová rozhodnutí pro exekuční řízení, čímž opět překročil předmět soudního přezkumu nyní posuzované věci. Krajský soud se proto tímto žalobním tvrzením nezabýval.
22. V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný měl posoudit žalobcova právní a skutková tvrzení týkající se otázky doručování exekučních příkazů žalobci, statuárního zastoupení, resp. nezastoupení žalobce v rozhodném období, včetně judikatury Nejvyššího soudu vztahující se k důsledkům neexistence statutárního zastoupení žalobce jako předběžnou otázku a v rámci jejího posouzení učinit závěr o nezákonnosti podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci.
23. Krajský soud odkazuje na svou argumentaci v odst. 18 tohoto rozsudku a doplňuje, že žalobcova skutková a právní tvrzení nemohla být posouzena ani jako předběžná otázka, neboť předběžná otázka může být posouzena toliko v rámci probíhajícího řízení. Takové řízení však v posuzované věci neběželo a z již dostatečně ozřejměných zákonných důvodů ani běžet nemohlo. Také poslední žalobní bod proto překračuje rámec předmětu řízení, neboť se jedná o tvrzení, jimiž se správní orgány obou stupňů nemohly zabývat na základě návrhu na zastavení exekučního řízení, které již neběželo, protože takovému posouzení chyběl procesní rámec, což ostatně srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, souladným s právní úpravou i judikaturou NSS (srov. např. rozsudek sp. zn. 3 As 138/2014) a Nejvyššího soudu daňové orgány vysvětlily v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí.
24. K žalobcově argumentaci v podaných replikách krajský soud uvádí, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného o nepřiléhavosti žalobcem citovaného rozsudku NSS sp. zn. 8 Afs 250/2018, publikovaného ve Sb. NSS pod č. 3952/2020, neboť v odkazované věci se jednalo o zcela odlišnou procesní situaci, kdy návrh na zastavení daňové exekuce byl věcně projednán. Krajský soud plně respektuje zde vyslovený závěr NSS, že *v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce*, avšak v žalobcově případě nebyly shledány procesní podmínky pro projednání jeho návrhu na zastavení daňové exekuce, když ta již nebyla vůči žalobci vedena. Zcela namíste proto byla aplikace závěrů Nejvyššího soudu, že provedení výkonu rozhodnutí (exekuce) brání věcnému rozhodnutí o návrhu na jeho zastavení (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2706/2007).
25. K argumentaci žalobce uvedené v jeho druhé replice soud sděluje, že rozhodnutí daňových orgánů nelze považovat za formalistická ani paušální, ale naopak za zákonná, odpovídající plně úpravě obsažené v daňovém řádu. Žalobcovo srovnávání nyní přezkoumávaného řízení se soudním řízením o výkonu rozhodnutí v soukromoprávní věci naráží na nepřekročitelnou bariéru již dříve ukončeného řízení o daňové exekuci a s tím spojenou právní úpravu dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.
26. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. listopadu 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu